

Full diocesà

4 d'octubre del 2015

p4 i p5 —Nova edició d'Efatà, òrgan de la Delegació de Catequesi

p6 i p7 —Testimoni del P. Luis Montes, rector de la catedral de Bagdad

Arriba el sínode general sobre la família

Després del Sínode Extraordinari de la Família celebrat l'octubre de l'any passat, avui diumenge s'obre la segona part d'aquest treball amb la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode de Bisbes que tindrà lloc a Roma fins al diumenge dia 25 del present mes amb el lema «Jesucrist revela el misteri i la vocació de la família». En acabar, el Sant Pare presentarà una exhortació apostòlica postsinodal conclusiva sobre el tema.

Hauran estat dos sínodes, un treball amb dues etapes, amb un període d'entremig de quasi un any. En aquest temps es va realitzar un document preparatori al Sínode Extraordinari, que era un qüestionari enviat a tots els episcopats del món per a respondre qüestions candents referents a

la família. En base a les respostes es va preparar un «Instrumentum laboris» que va servir per a treballar el sínode, del qual va sortir una «relatio synodi» amb tres punts que no es van aprovar per majoria qualificada (dos terços dels vots): l'accés als sacraments dels divorciats tornats a casar, la diferència entre comunió espiritual i sacramental i el tractament envers els homosexuals. Qüestions polèmiques que han merescut una notable atenció mediàtica.

Ara arribem a aquest sínode, en què s'afrontaran aquests temes, precedit també per un «Instrumentum laboris» presentat el propassat 23 de juny. Els catòlics estem a l'expectativa de les conclusions perquè es posi llum en aquest tema tan nuclear com és el de la família.

«Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar»

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meva carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

(2,18-24)

Salm responsorial

Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.

(Salm 127)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

(2,9-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren -si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès

va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.» [La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebi el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.]

(10,2-16)

«Jesús els digué: "Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb un altre comet adulteri contra la primera"»

El matrimoni: una aliança d'amor exclusiva i definitiva

Joan Mir i Tubau, prev.

M'imagino que l'evangeli d'avui, sobretot per a aquelles persones que no els ha anat bé el matrimoni, i ara estan separades o divorciades -i no s'han tornat a casar o s'han tornat a casar de nou-, deu ser difícil d'acollir-lo com a «Bona Notícia». I més, si aquestes persones continuen escoltant de grat el missatge evangèlic, hi volen estar en sintonia i volen romandre dins la comunitat cristiana. No hauríem d'oblidar aquestes persones, els seus sofriments, els seus interrogants, les seves esperances.

El matrimoni cristià és una comunió íntima de vida i d'amor, que comporta un compromís exclusiu i definitiu, que s'expressa en el consentiment lliure amb el qual home i dona es donen i s'accepten mútuament per esdevenir «una sola carn» (lectura primera). Jesús, en l'evangeli, repeteix les paraules del llibre del Gènesi i, a més, parla de la indissolubilitat del matrimoni.

El matrimoni s'ha d'anar construint a imatge de l'aliança de Déu amb el seu poble i de l'amor entre Crist i l'Església: Déu s'ha compromès amb un amor definitiu i exclusiu amb el seu poble, com el Crist, espòs, s'ha compromès envers l'Església, la seva esposa. Per tant, l'aliança del matrimoni no és un simple contracte legal sinó un compromís, sostingut per la gràcia rebuda en el sagrament, de viure una aliança d'amor per sempre, que s'emmiralla en l'ésser de Déu.

La carta als Hebreus ens recorda que tot i que Crist va passar per la humiliació i el sofriment, ara és «coronat de glòria i de prestigi». Humanitat i divinitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

—Témpores d'acció de gràcies i de petició
Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1 Cròniques 29,10-12 / 2 Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

6 dimarts

—Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101)
Jonàs 3,1-10 / Salm 129 / Lluc 10,38-42

7 dimecres

—La Mare de Déu del Roser
Jonàs 4,1-11 / Salm 85 / Lluc 11,1-4

8 dijous

—Sant Sergi, màrtir (†303)
Malaquies 3,13-20a / Salm 1 / Lluc 11,5-13

9 divendres

—Sant Dionís, bisbe i companys màrtirs (s.III)
—Sant Joan Leonardi, prevere (1541-1609)
Joel 1,13-15;2,1-2 / Salm 9 / Lluc 11,15-26

10 dissabte

—Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555)
Joel 4,12-21 / Salm 96 / Lluc 11,27-28

11 diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle B

—Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887)
—Sant Joan XXIII, papa (1881-1963)
Saviesa 7,7-11 / Salm 89 / Hebreus 4,12-13 / Marc 10,17-30

La imatge

Les noces de Canà (2005). Marko Ivan Rupnik. Museu dels Cavallers de Colom (New Haven).

Jesús beneeix el matrimoni amb la seva presència. El primer miracle el va fer convertint l'aigua en vi en un banquet de noces. La relació entre marit i muller ha de ser com la de Crist i l'Església (Ef 5), basada en l'amor total. L'Apocalipsi descriu la vida eterna com la donació amorosa de Crist a l'Església gloriosa, l'esposa de l'Anyell.

Una trobada de començament de curs amb els pares de la catequesi

Adaptat de *Bulletin Diocèse de Grenoble Vienne*, juliol 2014.
Extret de CATEQUESI 239, juliol 2015.

Les famílies ens confien els fills per un nou curs de catequesi. Els pares són actors principals en el camí de la fe dels infants i adolescents. Sigui quina sigui la fondària de la seva fe, la catequesi no en pot prescindir. És en el si de la família que els nois i noies es fan gràcies a tantes experiències que els van construir com a persones.

La trobada de començament de curs és un temps fort per al curs de catequesi que no hauria de ser passat per alt. Cal explicar què farem i, sobretot, fer viure un temps on l'acollida, l'escolta i la convivència siguin valors en si mateixos.

1. Objectius de la trobada

- Acollir i conèixer els pares dels infants de la catequesi.
- Posar en comú la decisió d'inscriure els fills a la catequesi.
- Presentar els objectius i el desenvolupament de la catequesi d'aquest any.

2. Desenvolupament i durada

Proposem que l'encontre tingui quatre moments consecutius:

- Acollir i que cadascú se senti entès i atès en la seva manera de ser.
- Informar amb brevetat i claredat sobre el que els pares vulguin saber.
- Compartir i fer possible l'intercanvi d'expectatives i preguntes.
- Preguar i emmarcar així l'especificitat de la catequesi, que ens reuneix en nom de Crist.

Es recomana un mínim d'una hora i mitja. No pot ser una trobada curta i ha de ser anunciada i programada en el moment de les inscripcions.

Acollir

Els pares estan atents a la nostra capacitat d'acollida quan els escoltem, entrem en diàleg amb ells, els acceptem i respectem la diversitat de famílies i cultures. Es tracta d'estimar-los i estimar la seva decisió. Abans de començar els catequistes han de conèixer i presentar-se als pares del seu grup.

- Podem començar amb un petit joc de coneixença per petits grups si veiem que el grup de famílies que s'han inscrit és molt plural.
- Podem situar en un plànol de la parròquia els llocs on viuen cada una de les famílies.
- Podem visualitzar imatges de la vida parroquial per a fer un primer tast de l'ambient i les activitats que es realitzen en la nostra comunitat.

5 –efatà

Informar

Moment indispensable però breu. Cal que intervinguin els catequistes i els mossens. És important que donem les informacions en paper i les expliquem amb claredat. Convé que tots coneguin ja qui serà el catequista dels seus fills.

- Podem presentar que és la catequesi i com, per a la majoria, inscriure's és conseqüència dels compromisos presos el dia del baptisme dels seus fills.
- Podem mostrar els materials catequètics que s'utilitzaran durant el curs, les celebracions i les trobades dels pares, i ajudar a descobrir la temàtica que segueixen.
- Podem donar el calendari de l'activitat, almenys del primer trimestre, i assenyalar els aspectes pràctics que calgui tenir en compte.

Compartir

El diàleg amb els pares és un dels principals reptes de la responsabilitat catequètica de l'Església. A les famílies, que sovint es troben molt soles en la responsabilitat parental, els convenen espais on expressar-se i compartir amb altres el que viuen. Cal considerar els pares com a actors i no com a espectadors de l'activitat dels seus fills.

Per què he inscrit el meu fill a la catequesi?

- Perquè a la meua família sempre s'ha fet.
- Perquè vull que el diumenge vingui a missa.
- Perquè els seus companys s'hi han apuntat.
- Per equipar-lo per la vida.
- Perquè descobreixi qui és Jesús.
- Perquè tingui una bona formació religiosa.
- Perquè participi de la vida de la parròquia.
- Perquè aprengui a pregar.
- Perquè pugui fer la Comunió o celebrar la Confirmació.
- Perquè descobreixi valors que valguin la pena.

- Perquè tingui la fe que jo tinc.
- Per saber què està bé o que està malament.
- No ho sé, no m'ho he plantejat massa.

Caldria fer petits grups, deixar un espai de temps de silenci perquè puguin escollir dues de les respostes que s'ofereixin i convidar als pares a posar-les en comú.

Tinguem en compte que no hi ha pas respostes més bones que les altres. El camí tot just ha començat. És important expressar-se, compartir i veure's ajudats pels catequistes i responsables.

Pregar

El fet que els pares hagin inscrit el seu fill a la catequesi pressuposa que saben on han vingut. Pensem que és una bona decisió però el diàleg fet abans encara no deixa entreveure del tot les seves motivacions. Pot ser que no tots entenguin aquest moment de pregària però, ben feta, esdevindrà una descoberta major dels objectius de la catequesi.

- Si és possible, canviem d'espai. Una música i unes imatges d'infants pregant o participant en alguna celebració poden emmarcar els primers moments que farem silenci.
 - Llegim un text bíblic. Pot ser apropiat un fragment de la pregària de Jesús (Jn 17 18-25) o un altre de semblant.
 - Convidem a pensar en els infants, en les famílies, en els catequistes, en els mossens...
- Projectant una imatge de Jesús i una música apropiada cadascú va dient el nom del seu fill o fills, el dels catequistes o mossens o el d'algú a qui avui té especialment present...
- Acabem escoltant o cantant junts un cant com ara *Quedat amb nosaltres*.

(<https://www.youtube.com/watch?v=8VXR3IDTiOM>)

Libres

Presentació catecisme *Testimonis del Senyor*. El nou catecisme per a adolescents *Testimonis del Senyor*, ja està a la vostra disposició a la llibreria diocesana. **Presentació:** Seminari de Vic, dissabte 24 d'octubre a les 10:30 h del matí. A càrrec de Mn. Joan Àguila, capellà de l'Arquebisbat de Tarragona.

Agenda

- **Jornades Interdiocesanes de Catequesi:** Tortosa, 13-14-15 de novembre.
- **Recés Advent:** Dissabte 28 de novembre al P. Coll de Vic. Predicarà Mn. Pere Oliva, nou Vicari Episcopal.

Per comandes i informació: Tel. 93 886 15 55/ llibreria@diacvic.com
Amb seu també a Manresa al Casal de l'Església.
Tel. 93 875 32 03 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.com

Els cristians en aquesta situació han mostrat un coratge increïble

Testimoni de P. Luis Montes

Durant uns quants dies el P. Luis Montes, de nacionalitat argentina i sacerdot de l'Institut del Verb Encarnat, ha estat a Vic acompanyat d'unes religioses i laiques consagrades. Són persones dedicades a fer diverses tasques a la capital iraquiana: des de gestionar una llar d'avis fins a treballar a la universitat o a dedicar el seu temps a la vida parroquial. Han estat entre nosaltres per tal de descansar de la greu situació en què viuen, «agafar una mica de força, conèixer el cristianisme europeu i tornar amb les piles càrregades després d'aquest parèntesi». Cap d'elles no vol marxar de l'Iraq.

El pare Luis ha ofert el seu testimoni a mitjans de comunicació locals, especialment per la missió que té encomanada: fer de rector de la catedral llatina de Bagdad. De les declaracions que ha fet n'ofereim un resum.

«La meitat de la població de l'Iraq ha marxat. Els cristians han passat de ser un milió i mig de persones a poc més de 300.000. I els cristians que queden també volen marxar, i ben lluny: a Europa, als Estats Units, a Austràlia... Ja no volen anar a països àrabs veïns; algú em deia: «El meu cosí va marxar a Síria, i allà també s'ha trobat amb l'infern...»

«Les zones dominades per l'Estat Islàmic són bastant àmplies. En aquestes regions, senzillament, qui no pensa com ells és assassinat. La gent ha d'anar pel carrer vigilant de no aixafar cadàvers decapitats. Obliguen els nens a veure les execucions... On hi ha l'Estat Islàmic ja no hi queden cristians.»

«L'Estat Islàmic vol estendre l'islam per tot el món. Pretenen ocupar el sud d'Espanya (l'antic Al. Àndalus) i parlen de prendre Roma. Certament no poden, no tenen la força suficient per a realitzar-ho, però mentre els continuïn venent armes i els vagin comprant petroli de les zones que tenen controlades, el mal que fan seguirà essent terrible.»

«Per això demano la solució que ha proposat el Sant Pare: una petició a les Nacions Unides perquè es posin d'acord que es talli la venda d'armes i la compra de petroli; així quedarien debilitats enormement. Que vingui una força de pau: estem parlant d'un genocidi en tota regla, maten a qui es posa al davant.»

«Els cristians ho han perdut tot pel fet de no renunciar a Je-

sucrist i en proporció són els més perjudicats. Haig de dir, perquè se sàpiga, que els cristians en tota aquesta situació han mostrat un coratge increïble. Mantenen la fe i sobretot viuen en pau, sense rancor, tot i el sofriment que estan vivint. Tanmateix, estan cansats, per a l'Iraq no hi ha cap solució, se senten abandonats de tothom. Per això ens demanen que nosaltres no marxem, ja que la nostra presència per a ells és molt important.»

Què podem fer?

El pare Luis ens diu que hi ha quatre maneres d'ajudar-los:

1) Oració: Tots hem de resar pels cristians perseguits. La nostra oració permanent ha de ser sosteniment per als seus sofriments.

2) Difusió: Que es conegui tot el que els nostres germans estan passant. No hem de deixar que el món deixi de parlar dels nostres màrtirs. Ells compten amb nosaltres perquè la si-

tuació s'acabi. Però davant la indiferència és necessari que alcem la veu fins que escoltin.

3) Acompanyament: El pare Luis demana que escriguem als seus refugiats. Els llegeix tots els missatges. Diu que són de molt consol per a ells, ja que no és el mateix sofrir sols que amb la companyia d'algú que els estima. Ho podeu fer a l'adreça electrònica: luismontes@ive06.org o a través del Facebook «Amigos de Irak».

4) Donacions: No cal explicar que són molts i necessiten de tot. Rebem aquesta informació d'una voluntària: «Part de l'ajuda que rebem, l'enviem al nord, a Duhok, on el P. Gadir, carmelita, ajuda centenars de famílies jazidís en les necessitats més bàsiques. Una altra part la donem a les germanes dominiques també en el nord per a ajudar nens refugiats. I una altra part s'ocupa a Bagdad per als refugiats de l'escola al costat de la catedral. S'usa per a tot: necessitats bàsiques, medicines, etc.» Si voleu fer un donatiu truqueu al 93 883 26 55.

La Dita

«Qui no adoba la gotera, ha d'adobar la casa entera»

Sebastià Codina, prev.

No es pot badar. Cal estar alerta. Cal estar a l'aguait. La negligència, la deixadesa i la mandra porten cua. Les petites marfugues s'arreglen amb aigua d'herbes i amb un fart de suar. Els mals feréstecs necessiten remeis més sofisticats i provoquen sovint maldecaps difícils de superar. Cal remeiar els desperfectes abans no es deteriorin gaire i portin enrenou. Un degoter continuat pot provocar l'enderroc dels edificis més sòlids. Una esquerda insignificant pot esberlar qualsevol paret mitgera. El daltabaix de la convivència humana no comença pas amb un temporal estrepitos: comença sovint amb foteses més primes que un paper de fumar.

Lloat sigueu, Senyor meu

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Francesc d'Assís és un sant sempre actual. El Sant Pare ens l'ha fet present amb l'elecció del títol de la seva segona encíclica sobre el tema de l'ecologia integral: *Laudato si'*. En aquesta encíclica diu: «Penso que Francesc és l'exemple per excel·lència de la cura del que és feble i d'una ecologia integral, viscuda amb alegria i autenticitat... Ell va manifestar una atenció particular envers la creació de Déu i envers els més pobres i abandonats... Era un místic i un pelegrí que vivia amb simplicitat i en una meravellosa harmonia amb Déu, amb els altres i amb la natura i amb ell mateix» (núm. 10).

El preciós himne de sant Francesc és present en el document papal, no sols en el títol, sinó també citat en gran part. El sant pare Francesc reflexiona sobre la realitat de la bellesa de totes les criatures que han sorgit de l'amor creador i provident de Déu. En cada criatura es reflecteix la bellesa i la veritat de Déu. El cor que és capaç d'obrir els seus ulls veurà néixer en el seu cor el desig de lloar Déu, d'adorar-lo, de donar-li gràcies. Així ho va fer sant Francesc d'Assís meravellant-se del germà sol, de la germana lluna i les estrelles; del germà vent, de l'aire, els núvols; de la germana aigua, el germà foc, la germana terra; tam-

bé dels qui perdonen i sofreixen en pau i àdhuc de la germana mort. Les darreres paraules d'aquest càntic de les criatures de sant Francesc són ben clares i resumeixen el sentit de la seva admiració envers el Senyor i la seva obra: «Lloeu i beneïu el meu Senyor i doneu-li gràcies i serviu-lo amb gran humilitat.»

L'harmonia de l'himne de sant Francesc es manifesta en l'admiració per les criatures i la pau en el cor dels homes, i tot això unit al reconeixement del Pare i Creador.

La seva única dèria era la de donar a conèixer l'amor de Déu, i el seu crit, fet anunci fort i clar pertot arreu, era que l'Amor no era estimat. Qui té en el seu cor l'amor de Déu és capaç d'unir-hi, en aquest mateix cor, tot el món, tots els homes, totes les criatures. És significatiu que aquest preciós càntic fou cantat per sant Francesc en el llit del dolor, en l'excés dels seus dolors, tant físics com morals. Els seus ulls de carn no podien veure quasi res. Solament la llum de la fe provada i la certesa de l'amor de Déu que obre la porta a l'esperança és capaç de fer brollar la bellesa de la lloança a Déu per la seva obra d'amor a favor de tots els homes.

